„Hanno…“ zavrčel jsem výhružně. Nebylo pro ni dobré tu vylehávat a myslet na rodiče, kteří se už nevrátí, a na časy, které byly dávno pryč. Čekala ji dlouhá cesta k uzdravení, ale bylo potřeba se na ni vydat. Začít žít. Její rodiče by pro ni chtěli lepší osud. „Řekl. Jsem. Zvedni. Zadek. Z. Postele.“

Nic.

Lidé se mě báli. Nebyl jsem neustále tak vysmátý jako Wesley. Maddox byl zase šarmantní, i když se zrovna choval jako hajzl. Já se tak k někomu, koho jsem pořádně neznal, neuměl chovat. Nejpohodlněji mi bylo, když jsem byl s Brexley, a to proto, že prostupovala každou mou buňkou. Byla jediným důvodem, proč jsem tu byl. Když šlo o Brexley, neměli jste na výběr. Každý chlap, kterého jsem znal, se jí nechal okamžitě omotat kolem prstu. Mohla by přijít k tomu nejdivočejšímu, nejkrvelačnějšímu psovi v celém městě a do deseti minut by jí seděl na klíně a lízal jí obličej.

Takže asi jako Warwick Farkas. Ten parchant jí ovšem zdaleka nelízal jen obličej.

Zaplavil mě vztek i stud, když Hanna moje výhrůžky dál ignorovala jako lukrativní nabídku finančního poradenství.

K čertu s ní.

Popadl jsem ji do náruče a zvedl ji, až vyjekla.

„Co to sakra děláš?“ prskla a pokusila se mi vykroutit.

Tentokrát jsem ji pro změnu ignoroval já a tvářil jsem se, jako by pro mě vrtící se ženská nic nebyla. Přitáhl jsem si ji pevněji k sobě a vyrazil jsem ke dveřím.

„Pusť mě!“ nadávala.

„Ten seznam?“ Rosie se vynořila hned vedle s kusem papíru v ruce.

Pokývl jsem směrem ke své kapse.

„Scorpione, pusť mě!“ zmítala se Hanna a snažila se odstrčit od mé hrudi. Když zjistila, že jsou její pokusy neúspěšné, obrátila se k Rosie. „Pomoz mi.“

Rosie se pokusila skrýt pobavený úšklebek a nacpala mi papír do kapsy bundy. Ani se nepokusila mě zastavit.

Cítil jsem její povzbudivé poplácání po rameni.

„Děláš si ze mě srandu?“ Hanna celá zrudla a začala kopat a ke mně tak poprvé zavál její pach. Bylo znát, že se dobrý týden vyhýbala sprše i čemukoli jinému.

„Pěkně smrdíš, ty mrňavá zmije.“ Zamířil jsem k umývárně. Prskala o to víc, že se jí nedařilo se vysvobodit.

Vyhodil jsem si ji výš a zamířil jsem rovnou do soukromé sprchy, kde jsem pustil vodu.

„Pusť mě!“

„Jak si přeješ.“ Postavil jsem ji přímo do proudu vody. Byla studená, takže začala pěkně nahlas klít. Tenké bavlněné kalhoty a triko se jí rychle přilepily na tělo. Uhnul jsem pohledem, abych se nezabýval tím, jak jí obkreslují křivky a jak jsou průhledné.

„Ty zatracený hajzle!“ zasyčela vztekle, tváře rudé vzteky.

„Jo, přesně to vážně jsem.“

„Szarjál sünt!“ Vyser ježka!

„Těší mě, že máš na takové věci zase energii,“ uculil jsem se a hodil jí mýdlo. „A teď se umyj a oblékni. Máme misi.“

„Misi?“ Slízla si vodu ze rtů a mně se z toho okamžitě postavil, což mě ještě víc naštvalo.

„Jo. Takže buď do patnácti minut ready.“ Odešel jsem a práskl za sebou dveřmi. Pak jsem zavřel oči, stiskl si kořen nosu a zhluboka jsem se nadechl. Do krve se mi vyplavil adrenalin, který mě pálil v žilách a stáhl mi koule snad zpět do těla.